

Книга Даниїла - Номер двадцять вісім

Стіни

Jeff Pippenger

2023-12-23

Навуходоносор символізує початок адвентизму, початок Сполучених Штатів, початок протестантського рога і початок республіканського рога. Валтасар символізує кінець усіх цих ліній.

Навуходоносор представляє історію першої й другої ангельської вістки від 1798 року до 1844 року та початку Божого слідчого суду. Його свідчення відповідає першому розділу книги Даниїла. Валтасар представляє історію третьої ангельської вістки від 1989 року до недільного закону та початку Божого виконавчого суду. Його свідчення відповідає розділам книги Даниїла з першого по третій.

Навуходоносор позначає кінець «семи часів», що спіткали північне царство Ізраїлю, у 1798 році, коли його царство було йому відновлене після того, як він мав серце звіра. Його свідчення триває аж до відкриття слідчого суду наприкінці «семи часів», що спіткали південне царство Юди, у 1844 році. У його свідченні слово «година» спершу означає звістку про годину суду першого ангела, а потім також означає настання цієї звістки. «Година» в його свідченні позначає і 1798, і 1844 рік, які відповідно означають завершення першого гніву та останнього гніву.

Кінець Валтасара позначений містичним написом, що дорівнює двом тисячам п'ятстам двадцяти. «Сім разів», хоч би вони були представлені як «година», «розсіяння» або «дві тисячі п'ятсот двадцять», є символом суду. Суд над Німродом був «розсіянням», над Навуходоносором — «сім разів», а над Валтасаром — «дві тисячі п'ятсот двадцять». Коли Навуходоносор судив трьох мужів, він наказав розжарити піч «у сім разів» сильніше, ніж звичайно.

Суд «семи часів» позначено приходом першої звістки та приходом третьої звістки. Кінець міллеритського адвентизму у 1863 році починається з відкидання вчення про «сім часів», а сто двадцять шість років потому, у 1989 році, настав «час кінця» для історії третього ангела. Сто двадцять шість є символом «семи часів»; отже, період від кінця руху першого ангела у 1863 році до початку руху третього ангела у 1989 році поєднаний «сімома часами» через символічне число сто двадцять шість.

Проте свідчення про падіння Валтасара в п'ятому розділі книги Даниїла навчає, що ніхто не може бачити суду «семи часів», хоча він і написаний на «стіні». Для республіканського рога суд написаний на «стіні відокремлення церкви від держави» Томаса Джефферсона, яку усунуто в п'ятому розділі книги Даниїла. Для справжнього протестантського рога суд написаний на двох священних таблицях, які висять на «стіні», щоб той, хто читає, міг бігти. Але в сліпоті Лаодикії слова нерозбірні. В обох випадках слова суду свідчать, що і

справжній протестантський, і республіканський роги зважені на терезах і знайдені легкими. Історія Валтасара має послання для республіканського рога, який представляє народи світу.

«В історії Навуходносора та Валтасара Бог промовляє до народів сьогодення». «Знаки часу», 20 липня 1891.

Історія Валтасара також має послання для протестантського рога, який представляє людей світу.

"В історії Навуходносора і Валтасара Бог промовляє до людей сьогодення." Біблійне ехо, 17 вересня 1894 року.

Гріх Валтасара уособлює гріх обох рогів звіра із землі. Гріх кожного з рогів полягає у відкиданні їхніх основоположних істин, маючи повне знання цих істин. Республіканський рог несе відповідальність перед світлом Конституції та перед початковою історією, коли був створений цей божественний документ, але відтоді це світло поступово відкидалося. Коли нація заговорить як дракон, символічна стіна розділення церкви й держави буде усунута. Для істинного протестантського рога світло з історії першої та другої ангельських вісток, коли були закладені підвалини, поступово відкидалося і надалі дедалі більше відкидатиметься, доки «стіна» Божого закону також, зрештою, не буде відкинута.

Тут пророк описує народ, який у час загального відступу від істини та праведності прагне відновити принципи, що є основою Царства Божого. Вони — відновлювачі пролому, зробленого в Божому законі — муру, який Він поставив навколо Своїх обраних для їхнього захисту, і послух чийм приписам справедливості, істини та чистоти має бути їхньою постійною запорукою.

"Словами однозначного змісту пророк указує на конкретну працю цього народу-залишку, який будує мур. 'Якщо ти відвернеш свою ногу від суботи, щоб не чинити у Мій святий день того, що тобі до вподоби; і назвеш суботу відрадою, святим Господнім, шанованим; і вшануватимеш Його, не ходячи своїми дорогами, не шукаючи своєї втіхи й не говорячи своїх слів, тоді ти тішитимешся Господом; і Я піднесу тебе на висоти землі й годуватиму спадщиною Якова, твого батька, бо уста Господні це сказали.' Ісаїя 58:13, 14." Пророки і царі, 677, 678.

Біблійна методологія, відкрита ангелами Вільяму Міллеру, відображає Божі пророчі закони, і, на відміну від стародавнього Ізраїлю, сучасний Ізраїль мав бути хранителем не лише закону Десяти Заповідей, а й пророцтв.

«Бог покликав Свою Церкву в наші дні, як колись покликав давній Ізраїль, бути світлом на землі. Могутнім різцем істини — вістями першого, другого та третього ангелів — Він відділив їх від церков і від світу, щоб привести їх у святу близькість до Себе. Він зробив їх зберігачами Свого закону і довірив їм великі істини пророцтва для цього часу. Подібно до священних одкровень, довірених давньому Ізраїлю, це — священне доручення, яке слід передати світові. Три ангели з Об'явлення 14 представляють людей, які приймають світло Божих вістей і вирушають як Його посланці, щоб проголосити пересторогу по всій землі. Христос проголошує Своїм послідовникам: «Ви — світло

світу». Кожній душі, що приймає Ісуса, хрест Голгофи промовляє: «Поглянь на цінність душі: „Ідіть по всьому світові й проповідуйте Євангеліє кожному творінню“». Нічому не можна дозволити перешкоджати цій праці. Це найважливіша праця для цього часу; вона має бути далекосяжною, як вічність. Любов, яку Ісус виявив до душ людей у жертві, яку Він приніс за їхнє викуплення, спонукатиме всіх Його послідовників». Свідчення, том 5, 455.

«Великі істини пророцтва», які були передані ангелами й утверджені через працю Вільяма Міллера, є «святим дорученням, яке слід передати світові». Закон Десяти Заповідей, закони природи, закони здоров'я та закони вивчення пророцтв були дані тим самим Великим Законодавцем, і відкинути одну Заповідь — означає відкинути всі. Відкидання методології, даної Вільяму Міллеру, розпочало поступовий бунт, який зрештою приведе адвентизм до відкидання суботи сьомого дня.

Господь має спір зі своїм так званим народом у ці останні дні. У цьому спорі люди на відповідальних посадах оберуть шлях, прямо протилежний тому, яким ішов Неемія. Вони не лише самі ігноруватимуть і зневажатимуть суботу, але й намагатимуться перешкодити іншим, поховавши її під сміттям звичаїв і традицій. У церквах і на великих зібраннях під відкритим небом служителі наполягатимуть на необхідності дотримання першого дня тижня. На морі й на суші відбуваються лиха; і ці лиха посилюватимуться, одне лихо йтиме слідом за іншим; а невелика група сумлінних людей, які дотримуються суботи, буде вказана як ті, хто накликає гнів Божий на світ своєю зневагою до неділі.

Сатана нав'язує цю неправду, щоб полонити світ. Його план — примусити людей прийняти заблуди. Він активно бере участь у поширенні всіх хибних релігій і ні перед чим не зупиниться у своїх зусиллях нав'язати помилкові доктрини. Під покровом релігійного запалу люди, під впливом його духу, вигадали найжорстокіші тортури для своїх ближніх і завдали їм найстрашніших страждань. Сатана й його слуги й досі сповнені того самого духу; і історія минулого повториться в наші дні.

Є люди, які спрямували свій розум і волю на здійснення зла; у темних закутках свого серця вони вже вирішили, які злочини чинитимуть. Вони обманюють самих себе. Вони відкинули великий Божий закон праведності, а натомість встановили власне мірило і, порівнюючи себе з цим мірилом, оголошують себе святими. Господь дозволить їм виявити те, що в їхніх серцях, втілити дух володаря, який ними керує. Він дасть їм виявити свою ненависть до Його закону у ставленні до тих, хто вірний його вимогам. Ними рухатиме той самий дух релігійного шалу, що підбурював натовп, який розіп'яв Христа; церква і держава об'єднаються в тій самій порочній гармонії.

"Сучасна церква пішла слідами стародавніх юдеїв, які відклали Божі заповіді заради своїх традицій. Вона змінила постанову, порушила вічний заповіт, і тепер, як і тоді, наслідком є гордіня, невір'я та невірність. Її справжній стан викладено в цих словах із пісні Мойсея: 'Вони самі зіпсувалися, їхня пляма — не пляма Його дітей; вони — розбещений і викривлений рід. Чи так ви віддячуєте Господу, о, народе безумний і немудрий? Хіба Він не Отець твій, що викупив тебе? Хіба не Він створив тебе й утвердив тебе?'" Review and Herald, 18 березня 1884 р.

Остаточне відкидання істини адвентизмом відбувається під час недільного закону, коли адвентизм повторює історію стародавнього Ізраїлю, коли «керовані тим самим духом релігійного шалу, що підбурих натовп, який розіп'яв Христа; церква і держава будуть об'єднані в тій самій зіпсованій злагоді». Поступове відступництво адвентизму представлено у восьмому розділі книги пророка Єзекіїля, із чотирма дедалі тяжчими мерзотами, які пророко позначають чотири покоління адвентизму, що розпочалися 1863 року. Остання мерзота — це коли провідники Єрусалима вклоняються сонцю.

І він привів мене у внутрішній двір дому Господнього, і ось, при дверях храму Господнього, між притвором і жертovníком, було близько двадцяти п'яти мужів: вони стояли спинами до храму Господнього, а обличчями на схід, і поклонялися сонцю на сході. Тоді він сказав мені: Чи бачив ти це, сину людський? Чи це дрібниця для дому Юдиного — чинити ті мерзоти, які вони чинять тут? Бо вони наповнили край насильством і знову повернулися, щоб гнівити Мене; і ось, вони підносять гілку до свого носа. Тому й Я вчиню в люті: Моє око не пощадить, і не змилююся; і хоч би вони кричали в Мої вуха гучним голосом, Я їх не почую. Єзекіїля 8:16-18.

Суд, який настає тоді, ілюструється у «годині» суду над Валтасаром.

Цар Валтасар справив великий бенкет для тисячі своїх вельмож і пив вино перед тією тисячею. Коли Валтасар смакував вино, він наказав принести золоті й срібні посудини, які його батько Навуходносор виніс із храму, що в Єрусалимі, щоб із них пили цар, його вельможі, його жінки та наложниці. Тоді принесли золоті посудини, винесені з храму дому Божого, що в Єрусалимі; і цар, і його вельможі, його жінки та наложниці пили з них. Вони пили вино й славили богів із золота та срібла, з міді, заліза, дерева й каменю. Тієї ж години з'явилися пальці людської руки й писали навпроти світильника на штукатурці стіни царського палацу; і цар бачив кисть руки, що писала. Тоді обличчя царя змінилося, і його думки збентежилися, так що суглоби його стегон ослабли, і коліна його билися одне об одне. Цар голосно закричав, щоб привели астрологів, халдеїв і віщунів. І цар заговорив і сказав мудрецам Вавилону: Хто прочитає цей напис і покаже мені його тлумачення, той буде зодягнений у багрянницю, і на шию йому дадуть золотий ланцюг, і він буде третім правителем у царстві. Тоді ввійшли всі царські мудреці; але вони не могли прочитати напису ані повідомити цареві його тлумачення. Тоді цар Валтасар дуже стривожився, і його обличчя змінилося, і його вельможі були приголомшені. Даниїл 5:1-9.

У ту "саму годину", коли настав суд над Валтасаром, Шадрех, Мисах і Авденаго були кинуті в піч, розпалена "у сім разів" сильніше, ніж звичайно.

Тепер, якщо ви готові, шойно почуєте звук корнета, флейти, арфи, сакбута, псалтерія та цимбалів, і всякої музики, упасти й поклонитися образіві, який я зробив, — то гаразд; а якщо не поклонитися, тієї ж години будете кинуті в середину палаючої вогняної печі; і хто той Бог, що визволить вас із моїх рук? Седрах, Мисах і Авденаго відповіли й промовили до царя: О Навуходносоре, немає нам потреби відповідати тобі на це. Якщо так, наш Бог, якому ми служимо, спроможний визволити нас із палаючої вогняної печі, і

Він визволить нас із твоєї руки, о царю. А якщо ні — нехай буде тобі відомо, о царю, що ми не будемо служити твоїм богам і не поклонятимемось золотому образу, який ти поставив. Тоді Навуходоносор сповнився люття, і вираз його обличчя змінився супроти Седраха, Мисаха та Авденаго; і він заговорив та наказав розтопити піч у сім разів сильніше, ніж її зазвичай розпалювали. Даниїла 3:15-19.

«Година» суду для Валтасара — це та сама «година» суду для Сидраха, Мисаха й Авденаго, і в обох лініях «сім часів» представлені як символ того суду. Троє мужів представляють двох свідків, що возносяться на хмарах у небо як стяг у «годину» великого землетрусу під час недільного закону, а Валтасар представляє суд національної руїни, який приходить на звіра із землі в ту ж саму «годину».

Ми продовжимо наше вивчення суду Валтасара у наступній статті.

Мене глибоко непокоїть низький рівень побожності серед нашого народу. І коли я думаю про «горе», проголошене Капернаумові, я думаю, яким тяжчим буде осуд для тих, які знають істину і не ходять згідно з істиною, а ходять у іскрах, які самі розпалили. У нічний час я звертаюся до людей дуже урочисто, благаючи їх звернутися до власного сумління: Хто я? Я християнин чи ні? Чи оновлене моє серце? Чи перетворююча благодать Божа сформувала мій характер? Чи я покався у своїх гріхах? Чи я їх визнав? Чи вони прощені? Чи я в єдності з Христом, як Він — у єдності з Отцем? Чи ненавиджу те, що раніше було мною люблене? Чи люблю тепер те, що раніше було мною ненавиджене? Чи вважаю я все за втрату заради переваги пізнання Христа Ісуса? Чи відчуваю я, що я — викуплена власність Ісуса Христа і що щогодини я маю посвячувати себе Його служінню?

Ми стоїмо на порозі великих і урочистих подій. Вся земля має бути осяяна славою Господа, як води покривають глибини великої безодні. Пророцтва здійснюються, і попереду на нас чекають буремні часи. Старі суперечки, які, здається, надовго змовкли, оживуть, і виникнуть нові; нове й старе перемішаються, і це станеться незабаром. Ангели стримують чотири вітри, щоб вони не повіяли, доки світові не буде дано визначеного діла застереження; але буря назріває, хмари наливаються, готові обрушитися на світ, і для багатьох це буде як злодій уночі.

"Чимало людей усміхалися і не вірили, коли ми казали їм двадцять і тридцять років тому, що неділю нав'язуватимуть усьому світові, і буде ухвалено закон, який примушуватиме до її дотримання та силуватиме сумління. Ми бачимо, як це збувається. Усе, що Бог сказав про майбутнє, неодмінно збудеться; жодне слово з усього, що Він говорив, не залишиться без виконання. Протестантизм нині простягає руки через прірву, щоб потиснути руку папству, і формується союз, щоб втоптати в порошок суботу четвертої заповіді; а людина гріха, яка за намовою Сатани запровадила фальшиву суботу, це дитя папства, буде звеличена, щоб посісти місце Бога."

Усе небо постає переді мною таким, що стежить за розгортанням подій. Криза має відкритися у великій і затьжній боротьбі щодо Божого правління на землі. Щось велике й вирішальне має відбутися, і то дуже скоро. Якщо буде хоч якась затримка, характер

Бога і Його престол будуть поставлені під сумнів. Арсенал неба відкритий; увесь Божий всесвіт і все його спорядження готові. Справедливості досить промовити одне слово — і на землі постануть жажливі прояви Божого гніву. Будуть голоси, громи і блискавки, і землетруси, і повсюдне спустошення. Кожен рух у небесному всесвіті покликаний підготувати світ до великої кризи.

Напруга заволодіває всіма земними елементами; і серед народу, який мав велике світло й дивовижне знання, багато хто з них представлений образом п'яти сплячих дів зі своїми світильниками, але без оливи в посудинах; холодні, нерозумні, зі слабкою, згасаючою побожністю. У той час як нове життя поширюється й проростає знизу та швидко бере у владу всі знаряддя сатани, готуючи до останнього великого конфлікту й боротьби, нове світло, життя й сила сходять згори та оволодівають Божим народом, який не мертвий, як багато хто нині, у переступах і гріхах. Люди, які тепер за тим, що відбувається перед нашими очима, побачать те, що незабаром зійде на нас, більше не покладатимуться на людські вигадки і відчують, що Святого Духа слід визнати, прийняти, представити перед народом, щоб вони змагалися за славу Богу і працювали всюди — на манівцях і на шляхах життя, — для спасіння душ своїх ближніх. Єдина скеля, що певна й непохитна, — це Скеля віків. Лише ті, хто буде на цій Скелі, у безпеці.

Ті, хто нині мислить по-тілесному, попри застереження, дані Богом у Його слові та через свідчення Його Духа, ніколи не з'єднаються зі святою сім'єю викуплених. Вони чуттєві, зіпсуті в думках і мерзенні в очах Бога. Вони ніколи не були освячені через істину. Вони не є учасниками Божої природи, ніколи не перемогли себе і світ із його пристрастями та похотями. Такі люди є по всіх наших церквах, і внаслідок цього церкви слабкі, хворобливі й готові померти. Тепер не повинно лунати байдужне свідчення, але рішуче, гостре свідчення, що викриває всяку нечистоту і звеличує Ісуса. Ми, як народ, повинні перебувати в очікуванні, працюючи, чекаючи, пильнуючи та молячись.

"Цю блаженну надію на друге пришествя Христа слід часто подавати людям разом із її урочистими реальностями; очікування скорого явлення нашого Господа Ісуса в Його славі спонукатиме вважати земні речі марнотою й порожнечою. Усяка світська честь чи відзнака не має жодної цінності, бо істинний віруючий живе понад світом; його кроки спрямовані до неба. Він мандрівник і чужинець. Його громадянство — на небесах. Він збирає у свою душу сонячні промені Христової праведності, щоб бути палаючим і сяючим світлом у моральній темряві, що огорнула світ. Яка міцна віра, яка жива надія, яка палка любов, який святий, посвячений Богові запал видно в ньому, і яка виразна відмінність між ним і світом! 'Отож, пильнуйте і повсякчас моліться, щоб вам сподобитися уникнути всього цього, що має статися, і стати перед Сином Людським.' 'Отож, пильнуйте, бо не знаєте, котрої години прийде ваш Господь.' 'Тому й ви будьте готові, бо Син Людський прийде тієї години, коли не думаєте.' 'Ось, Я приходжу, як злодій. Блаженний, хто пильнує і береже свої шати.'" Брошури, 38–40.